

overlappend, waarmee de huid van de hagedis op die van een slang lijkt

Door de afgeplatte lichaamsvorm en de dito kop kunnen hagedissen makkelijk onder en tussen stenen en andere objecten kruipen.

Hagedissen zijn koudbloedig en nemen graag een zonnebad om zich op te warmen, zodat ze sneller kunnen bewegen en efficiënter jagen en vluchten.

Net als andere reptielen moeten hagedissen regelmatig vervellen. De vervellingsfrequentie hangt af van onder andere het levensstadium van een hagedis, vooral als ze nog klein zijn

moeten ze vanwege de snelle groei vaak vervellen, oudere hagedissen werpen hun huid minder vaak af.

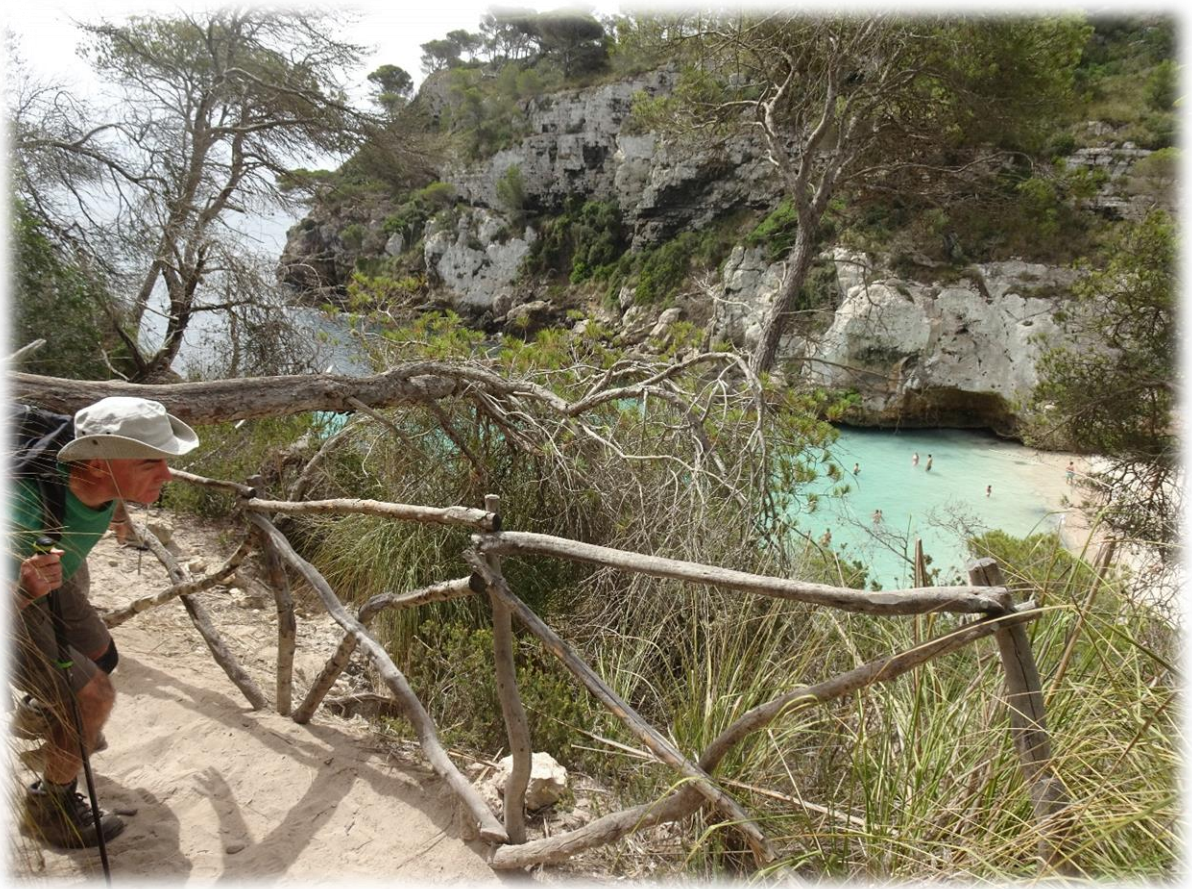

Hagedissen eten overwegend insecten en andere geleedpotigen, grotere soorten eten soms gewervelden of schakelen over op planten. Ze eten graag krekels, sprinkhanen en kakkerlakken.

Er worden tegenwoordig 38 verschillende families erkend. De levenswijze van hagedissen is zeer variabel en hangt veelal samen met de familie waartoe een soort behoort. Gekko's

bijvoorbeeld zijn meestal 's nachts actief en leven in bomen, terwijl de echte hagedissen overdag actief zijn en op de bodem leven. Beide groepen kennen echter ook weer uitzonderingen, zoals dagactieve gekko's en klimmende echte hagedissen.

De tong van hagedissen dient niet om mee te proeven, maar voornamelijk om te ruiken. Net als bij de slangen wordt de tong regelmatig uit de bek gestoken om zo geurdeeltjes op te vangen.

De tong wordt ook gebruikt om te drinken door dauwdruppels op te likken. Na een maaltijd wordt met de tong de bek schoon gelikt om voedselresten te verwijderen.

Hagedissen hebben uitwendige ooropeningen, in tegenstelling tot slangen, en een goed ontwikkeld binnenoor. Ze kunnen geluiden waarnemen maar gaan voornamelijk af op

vibraties in de grond. Hierdoor kunnen prooien worden opgespoord en vijanden worden ontweken voordat ze de hagedis hebben opgemerkt.

Hagedissen kennen een beperkte vorm van passieve verdediging zoals bepaalde kleuren. Veel soorten hagedissen met felle kleuren worden door de mens ten onrechte als giftig gezien en door de lokale bevolking doodgemaakt.

De belangrijkste actieve verdediging van hagedissen bestaat uit een snelle vlucht. Vrijwel alle soorten zoeken daarbij holletjes of spleten tussen rotsen of muren op en zetten de ribben uit

door zich vol te zuigen met lucht waardoor ze vast komen te zitten. Veel soorten aarzelen niet om het water in te duiken en weg te zwemmen.

Een strandterras laten we niet links liggen.

Anders dan op Mallorca zijn er geen bergen op Menorca. Het hoogste punt is amper 342 meter boven de zeespiegel en op de Camí de Cavalls kom je niet hoger dan 120 meter. Als je

de hele Camí doet, maak je wel meer dan 3.500 meter hoogteverschil. De noordkust is het lastigste en ruigste stuk.

Na onze wandeling brengen we nog een bezoek aan het stadje Ciutadella. Ciutadella is een stadje in het westelijke deel van Menorca. Het is de dichtstbevolkte stad van het eiland en na Mahón de grootste.

Ciutadella is een oude stad die door de eeuwen heen verschillende namen kreeg. De kathedraal uit de 13de eeuw is gebouwd op de resten van een oude moskee. In de straatjes van het historische centrum vind je leuke boetiekjes.

Op de Plaça d'es Born staat een 22 meter hoge obelisk die gebouwd is ter nagedachtenis aan de Turkse aanval op de stad in 1558.

Via enkele trappen kun je vanuit de haven gemakkelijk naar de historische binnenstad. Meestal is het hier rustig maar bij stormweer rollen hoge golven de haven binnen.

Een lekker ijsje lusten we wel allemaal.

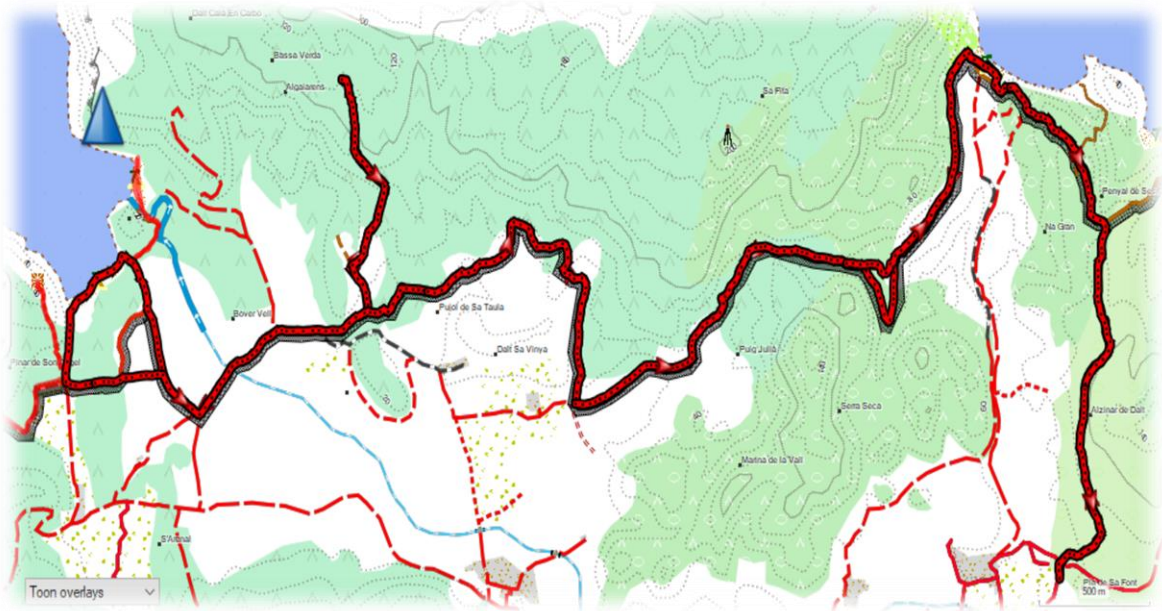

Het schapenstandbeeld met vlag staat in het centrum van de stad en vertegenwoordigt de Sant Joan festiviteiten van de stad.

Vrijdag 21 juni 2024

- Naam : Rondje rond Falconera
- Afstand : 20 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 7 uur

11.000 kilometer stenen muren, allemaal losse stenen die men gevonden heeft op het eiland. Menorca wordt ook weleens het eiland van de droge stenen genoemd omdat de muurtjes

allemaal gestapeld zijn en geen mortel bevatten. Het moet een heel karwei geweest zijn om deze muurtjes te bouwen. Sommige muurtjes zijn tevens ware kunstwerkjes.

Dit grote elegante groenblijvende gras, diss grass met een basis van gebogen groene bladeren waaruit hoge bleke stengels met lange hangende bloemhoofdjes ontspringen.

Cistusrozen treft men hier veel aan. Het is een geslacht uit de zonneroosjesfamilie en telt circa anderhalf dozijn soorten kleine struikjes of heesters die van nature voorkomen in het

Middellandse Zeegebied. Ze is makkelijk te herkennen aan haar roze bloemblaadjes, die er altijd enigszins verkreukeld uitzien.

Cistusrozen worden al generaties lang gewaardeerd om zijn opmerkelijke genezende eigenschappen. Talrijke gegevens uit de literatuur laten zien dat de daaruit bereide theeën ons

lichaam kunnen voorzien van een grote dosis antioxidanten. Het zou het immuunsysteem verhogen en een reinigende werking hebben voor de lever.

Het zou ook helpen bij vetverbranding. Er bestaan ongeveer 50 soorten cistusrozen. Onder natuurlijke omstandigheden groeit deze plant in West-Azië en in het Middellandse Zeegebied.

Enkele loslopende ezels zoeken ook de schaduw op om wat afkoeling te zoeken. Ezels zijn slimme dieren. Een ezel stoot zich geen twee keer aan dezelfde staan, betekent dat, als een

ezel een steen aanstoot met zijn voorpoot, hij nooit met een achterpoot dezelfde staan zal aanstoten. Een paard heeft, bijvoorbeeld, niet deze eigenschap.

De wilde appelboom In de zomer en het najaar verschijnen er kleine vruchten aan de doornige takken van de boom. In principe zijn de wilde appeltjes eetbaar voor mensen - ze zijn

alleszins niet giftig - maar hun zure, wrange smaak zal weinigen bekoren.

De typische Menorcaanse hekjes komen we overal op onze wandelingen tegen.

Overall waar er een bron te vinden is, vindt men drinkbakken voor de dieren. Sommige bronnen zijn nog steeds aanwezig zodat de drinkbakken nog gevuld zijn met water.

Op sommige plaatsen is er leisteen aanwezig op het eiland. Leisteen is eigenlijk opgedrukte, versteende klei. Voor het IJzertijdperk gebruiken soldaten leisteen om hun borst en rug te

beschermen tegen pijlen en speren. Leisteen kennen we natuurlijk ook als dakbedekking. Maar misschien ken je ook nog de schrijfleï?

